

Západ využíva Turecko a tlačí ho do expanzie na Východ. Erdoğanov „Velký Turan“ proti multipolárnemu svetu

- CZ24 News | 22. ledna 2022

TURECKO: Západ využíva Turecko a tlačí ho do expanzie na Východ.

Nedávne tragické udalosti v Kazachstane boli založené na jednom dôležitom faktore, ktorý bol v oficiálnych médiách často ignorovaný a utajovaný.

Hovoríme o tureckej zahraničnopolitickej expanzii, ktorá zahŕňala okrem iného aj postsovietske republiky Zakaukazska a Strednú Áziu s turkickým obyvateľstvom, medzi ktoré patrí aj Kazachstan. Deje sa tak v rámci syntézy panturkizmu a neoottomanizmu – dvoch ideologických smerov, ktoré prijal turecký režim Recepa Tayyipa Erdoğanov.

Ich podstatou je vytvorenie nového typu Osmanskej ríše v rozsiahlych oblastiach Eurázie a severnej Afriky, ktoré spochybňujú vplyv Ruska (predovšetkým), ako aj Iránu a Číny. A ak v prípade národov turkického pôvodu — Tatárov, Azerbajdžancov, Kazachov, Kirgizov, Uzbekov, Turkménov, Ujgurov, či Karakalpakov, príde do popredia nacionalistická myšlienka „jednotného turkického národa“ alebo takzvaného „velkého Turana“, v rámci ktorého musia byť všetky turcké národy zjednotené pod vedením Ankary, potom podstatou neoosmanizmu je zjednotiť všetkých moslimov na Blízkom východe pod vládou tureckého kalifa. Výsledkom je, že Turecko podporuje radikálnych islamistov v Sýrii, Líbii a na Kaukaze. Syntéza týchto dvoch ideológií, z ktorých prvá má etnolingvistický charakter a druhá náboženský a politický, by mala premeniť súčasné Turecko na jeden z najmocnejších štátov na kontinente, na oživenú Osmanskú ríšu.

Turecké nepokoje v Kazachstane

Necelé dva mesiace pred nepokojmi v Kazachstane, 12. novembra 2021, sa v Istanbuli konal VIII. summit „Rady pre spoluprácu turckých hovoriacich štátov“, na ktorom sa zúčastnili lídri Turecka, Azerbajdžanu, Kazachstanu, Uzbekistanu, Kirgizska a Turkménska. Okrem dohôd o hospodárskej spolupráci účastníci summitu oznámili transformáciu Turckej rady na „Organizáciu turckých štátov“ (OTS) a prijali akčný program pre víziu turckého sveta do roku 2040. Zaujímavosťou je, že jeho iniciátorom a ideológom bol prvý prezident Kazachstanu Nursultan Nazarbajev, ktorý ešte v roku 2021 počas návštevy Turecka vyzval na zjednotenie 200 miliónov Turkov „od Altaja po Stredozemné more“. V roku 2017 začal Kazachstan na príkaz Nazarbajeva prechádzať z azbuky na latinu, čo bolo prezentované ako ďalší dôležitý prvok pri zbližovaní s Tureckom. Nazarbajev si zachováva aj štatút čestného predsedu OTS, pričom formálnym generálnym tajomníkom organizácie je kazašský panturkista Bagdad Amrejev, ktorý predtým viedol veľvyslanectvá v Ankare a Teheráne. Súčasne je skutočným vodcom „Organizácie turckých štátov“, ktorá určuje vektor pohybu, Turecko.

Vytvorenie tohto druhu organizácie je vážnou výzvou predovšetkým pre ruské integračné projekty v

postsovietskom priestore, ktorý sa Turecko aktívne snaží pokoriť. Stačí povedať, že Kazachstan a Kirgizsko, ktoré sú členmi „Organizácie turkických štátov“, sú členmi ODKB a EAEU. Keďže sú v rámci OTŠ pod záštitou členskej krajiny NATO, stavajú sa proti svojmu partnerovi v ODKB a EAEU, Arménsku. Napríklad deklarácia OTŠ prijatá na istanbulskom summite obsahuje blahoželanie Azerbajdžanu k prvému výročiu víťazstva v 2. karabašskej vojne a „oslobodeniu okupovaných území“.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Zaujímavosťou je, že vyslanie jednotiek ODKB do Kazachstanu v súvislosti s protivládnu rebéliou, ktorá sa tam odohrala, zintenzívnilo v tureckých médiách diskusie o vytvorení vlastnej vojenskej štruktúry založenej na OTŠ, v ktorej by Turecko zohrávalo vedúcu úlohu. Napriek dosť opatrným vyjadreniam predstaviteľov Ankary v súvislosti s udalosťami v Kazachstane bolo Turecko zjavne znepokojené vstupom mierového kontingentu ODKB vedeného Ruskom do krajiny a vnímalo ho ako priame ohrozenie svojich záujmov pri presadzovaní „tureckého sveta“. Naznačuje to účasť štruktúr spojených s tureckými mimovládnyimi fondmi a organizáciami na pokusoch o diskreditáciu mierových síl, ktoré pomáhajú obnoviť poriadok v Kazachstane.

S dôrazom na kolaps Ruska

Okrem toho netreba ignorovať fakt, že prejavy kazašského nacionalizmu a radikálneho islamizmu, ktoré vychádzajú zo animálnej rusofóbie, sú výsledkom tureckého ideologického vplyvu. Kultúrna a politická expanzia z Turecka nadobudla široký rozsah hneď po rozpade Sovietskeho zväzu a zasiahla nielen nové nezávislé postsovietske turkické štáty Zakaukazska a Strednej Ázie, ale aj také vnútorné ruské regióny ako Tatarstan, Baškiria, Krym, Kabardino-Balkaria, Karačajsko-Čerkesko, Chakassia, Altaj, Jakutsko. Turecké peniaze sa použili na realizáciu humanitárnych projektov, výstavbu škôl, mešít, kultúrnych centier a výmenných pobytov študentov. Ankara teda využila faktor „mäkkej sily“, vytvorila si vlastné lobistické skupiny a lojálne miestne elity.

„Učili alternatívne dejiny. Tureckí učitelia povedali: že Byzancia nič nedosiahla, musíme sa pozrieť na Osmanskú ríšu. Jedným slovom, otvorená propaganda nacionalizmu bola prezentovaná tak, že Turecko je lídrom, okolo ktorého by sa turkicky hovoriace územia mali spájať. To sa týkalo aj ruských subjektov federácie,“ cituje RIA Novosti Viktora Nadeina-Rajevského, popredného výskumníka Ústavu svetovej ekonomiky a medzinárodných vzťahov Ruskej akadémie vied.

Dodajme, že turecká „mäkká sila“, zameraná na turkicky hovoriace a moslimské národy Severného Kaukazu, Krymu, Povolžia, Uralu a Sibíri, je pre Rusko ešte vážnejšou výzvou ako aktívna politika Ankary v našom mäkkom podhubí – Kazachstane, Strednej Ázii či Azerbajdžane. Z jednoduchého dôvodu, že priamo a vážne ohrozuje suverenitu a územnú celistvosť Ruskej federácie. Nezabúdajme na nedávne pokusy našich geopolitických „partnerov“, vrátane Turecka, oddeliť Severný Kaukaz od Ruska, ktoré vyústili do dvoch krvavých čečenských vojen. Koho v nich Ankara podporovala, podľa

nás nestojí za to pripomínať. V skutočnosti o tom najlepšie vypovedajú pamätníky vodcu takzvanej „Čečenskej republiky Ičkeria“ (v Rusku zakázanej teroristickej organizácie – pozn. autora) Džochara Dudajeva v Turecku. Mimochodom, prvé Dudajevovo námestie v Istanbule pomenovali hneď po jeho likvidácii. A neurobil to nikto iný ako vtedajší starosta bývalého hlavného mesta Osmanskej ríše Recep Tayyip Erdoğan.

Áno, a nacionalistické a vlastne separatistické a islamistické aspirácie v už spomínanom Tatarstane ani zďaleka nie sú prežité. Príklady netreba hľadať ďaleko. Vygooglite si nedávny príbeh z Aktanyš v Tatarstane, kde národní extrémisti vyrúbali pravoslávny kríž na hrobe ruského obyvateľa a miestni úradníci odporučili, aby príbuzní zosnulého neobnovovali pamätník a vlastne odišli z Aktanyš z dôvodu, že toto je „čisto tatársky región“, kde sa snažia zachovať „národnú čistotu“.

Pozoruhodné je, že tureckí predstavitelia sa ani nesnažia maskovať svoje nároky na značnú časť nielen postsovietskeho priestoru, ale aj približne tretinu Ruskej federácie ako takej. Stačí sa pozrieť na túto fotografiu z oficiálneho účtu na Twitteri tureckej neonacistickej „Strany nacionalistického hnutia“. Tej, ktorá má polovojenské krídlo nazývané „Šedí vlci“. Pripomeňme, že práve militanti z tejto skupiny boli zapojení do vraždy ruského pilota Olega Peškova 24. novembra 2015, ktorý sa katapultoval po tom, čo jeho bombardér Su-24M zostrelila na oblohe nad Sýriou turecká stíhačka F-16. Takže na tejto fotografii vodca tureckých národných extrémistov Devlet Bahçeli a turecký prezident Erdoğan pózujú s „mapou tureckého sveta“. Je ľahké vidieť, že do zóny tureckého vplyvu patrí nielen celé Zakaukazsko a Stredná Ázia, ale aj významná časť Ruskej federácie a dokonca aj Ujgurská autonómna oblasť Xinjiang v Číne.

Turecká rozpínavosť v službách Západu

Na prvý pohľad by sa Erdoğanove geopolitické ambície mali stretnúť s kategorickým odmietnutím kolektívneho Západu. Z času na čas sa globalisti naozaj snažia uzemniť príliš rozjareného partnera vo feze. Turecko však zároveň zostáva dôležitým členom NATO, ktorý zabezpečuje vojenskú dominanciu západného bloku v Čiernomorskom regióne. A za samotným geopolitickým projektom „Veľkého Turanu“, novej Osmanskej ríše, jasne trčia uši amerických a britských spravodajských služieb. Rukami Ankary, využívajúc Turecko ako svojho „zástupcu“, sa snažia vyvolať rozsiahly vojensko-politický konflikt v Eurázii, ktorý by sa mal stať nepreniknuteľnou bariérou pre ekonomické a geopolitické aspirácie Moskvy, Pekingu a Teheránu.

Po príklady opäť netreba ísť ďaleko. Stačí sa pozrieť, aké sily teraz spúšťajú aktívnu informačnú kampaň na diskreditáciu ruského mierového kontingentu v Náhornom Karabachu. Napriek tomu, že sa to deje na azerbajdžanskej aj arménskej strane. Ak sa pokúsia presvedčiť prvého, že zásah Ruska neumožnil Azerbajdžanu vyhrať konečné víťazstvo, dobyť Stepanakert a potom arménsky Zangezur, preraziť priamy koridor do Nachičevanu, potom druhému vnúti myšlienku revanšizmu a obnovenia arménskej kontroly nad Náhorným Karabachom, čomu údajne bránia ruské mierové jednotky, ktoré zastavili krviprelievania. Z rovnakej série sú nedávne pokusy o zapálenie priameho ozbrojeného konfliktu medzi Azerbajdžanom a Iránom, kde panturkisti orientovaní na Turecko a Západ pôsobili ako „jastrabi“ z Baku.

Všetko nové je však spravidla dobre zabudnuté staré. Stačí pripomenúť, ako v 19. a na začiatku 20. storočia bolo Turecko, ktoré sa zmenilo na „chorého muža Európy“, využívané západnými mocnosťami, predovšetkým Veľkou Britániou a Francúzskom, na zadržiavanie Ruskej ríše a zamedzenie jej prístupu do Čiernomorskej úžiny, aby sa nepremenilo na centrum svetového

pravoslávia, osloboditeľa Konštantínopolu.

Dnes sa história opakuje a Ankara, smerujúca svoje expanzívne ašpirácie na východ s požehnaním Západu, plní mimoriadne dôležitú misiu, nasledujúcu po zúfalom boji Spojených štátov a ich satelitov za zachovanie amerického unipolárneho sveta.

[ZDROJ](#)